

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Tdo/92/2021
Identifikačné číslo spisu:	2317010125
Dátum vydania rozhodnutia:	22.06.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:2317010125.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Kostolanskej a členov senátu JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Petra Kaňu na neverejnom zasadnutí konanom 22. júna 2022 v Bratislave, v trestnej veci obvineného A. W. pre prečin nebezpečného prenasledovania podľa § 360a ods. 1 písm. b), písm. c) Trestného zákona, o dovolaní obvineného A. W. proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 20. decembra 2018, sp. zn. 5To/75/2018, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného A. W. s a o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Galanta (ďalej tiež „súd I. stupňa“) z 20. marca 2018, sp. zn. 2T/26/2017, bol obvinený A. W. uznaný za vinného pre prečin nebezpečného prenasledovania podľa § 360a ods. 1 písm. b), písm. c) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

- v období od 27. septembra 2016 do dňa 11. novembra 2016 poškodenú C. P. opakovane, nepravidelne, v rôzne dni a časy telefonicky kontaktoval na pevnej telefonickej linke jej pridelenej na pracovisku - v F. J. v Q., pričom poškodená sa mu najskôr snažila vysvetliť, aby ju na pracovisku neobťažoval a potom sa s ním odmietala baviť, preto sa ju snažil kontaktovať aj prostredníctvom jej nadriadenej riaditeľky F. J. v Q., pričom následkom jeho konania museli byť na pracovisku poškodenej zo strany jej nadriadenej prijímané viaceré technické opatrenia na zamedzenie obsadenosti služobnej telefónnej linky a bránili poškodenej pri plnohodnotnom vykonávaní pracovných úloh,

- v období od 27. septembra 2016 od 13.00 hod. do 29. októbra 2016 do 11.39 hod. napísal poškodenej spolu 93 emailov na súkromný mail C., v ktorých ju žiadal najmä o osobné stretnutie, nadával jej, obviňoval ju, že mu zničila život, snažil sa v nej vzbudiť pocit viny a súciti s cieľom získať ju naspäť, pričom poškodená na tieto emaily nereagovala,

- v období od 29. novembra 2016 do 7. novembra 2016 napísal poškodenej na pracovný email C. spolu 86 emailov, v ktorých ju žiadal najmä o osobné stretnutie, nadával jej, obviňoval ju, že mu zničila život, snažil sa v nej vzbudiť pocit viny a súciti s cieľom získať ju naspäť, pričom poškodená na tieto emaily

nereagovala,

- dňa 12. októbra 2016 v presne nezistenom čase v F. sa pripojil k poškodenej počas jej cesty z miesta trvalého bydliska na vlakovú stanicu, chcel sa s ňou rozprávať a dotýkať sa jej, na základe čoho bola poškodená nútená zmeniť vlakové spojenie, ktoré využívala na dochádzanie do zamestnania,

- dňa 25. októbra 2016 v čase okolo 04.55 hod. potom ako vyšla poškodená z domu na železničnú stanicu, pripojil sa k nej, išiel vedľa nej alebo o krok pred ňou a stále jej dohovárať, aby mu dala ešte šancu, aby sa k nemu vrátila, následne mu na ulici P. v F. pri križovatke P. povedala, že ak s tým neprestane, pôjde na políciu, na čo jej obvinený povedal, že to nemá robiť, lebo v opačnom prípade on pôjde do basy a keď z nej vyjde, tak ju zbije a potom zabije, následkom čoho sa poškodená veľmi zľakla,

- dňa 26. októbra 2016 ráno v presne nezistenom čase v F., keď poškodená vychádzala z domu na adrese trvalého bydliska na ulici U.. XXXX/XX v meste F. spoločne so svojou matkou, videla, ako sa obvinený skryl za ich dom a následne, potom ako zišli zo schodiska, išiel za nimi, chcel sa s poškodenou rozprávať, avšak táto s ním komunikovať nechcela a jej matka na neho kričala, nech im dá pokoj a následne sa odpojil a už za nimi nešiel,

- dňa 27. októbra 2016 ráno v presne nezistenom čase v F. opäť čakal poškodenú pri kultúrnom dome, kadiaľ išla s jej matkou na zastávku MHD a striehol, či poškodená nepôjde smerom na železničnú stanicu a následne po zistení, že tomu tak nie je, prešiel okolo nej a jej matky usmial sa a zakýval im,

pričom svojim konaním vzbudil u poškodenej strach, pretože sa obávala, že ju zabije, fyzicky jej ublíži alebo ublíži jej sestre alebo mame a zhoršil jej pokojný život ako aj pracovné vzťahy.

Za to mu súd I. stupňa podľa § 360a ods. 1 Trestného zákona s použitím § 37 písm. m), § 38 ods. 4 Trestného zákona uložil nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 10 mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Krajský súd v Trnave (ďalej tiež „odvolací súd“) rozsudkom z 20. decembra 2018, sp. zn. 5To/75/2018, z podnetu odvolania obvineného, zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku vyššie označený rozsudok súdu I. stupňa v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám rozhodol tak, že uznal obvineného A. W. za vinného pre prečin nebezpečného prenasledovania podľa § 360a ods. 1 písm. b), písm. c) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

- v období od 27. septembra 2016 do dňa 11. novembra 2016 poškodenú C. P. opakovane, nepravidelne, v rôzne dni a časy telefonicky kontaktoval na pevnej telefonicknej linke jej pridelenej na pracovisku - v F. J. v Q., pričom poškodená sa mu najskôr snažila vysvetliť, aby ju na pracovisku neobťažoval a potom sa s ním odmietala baviť, preto sa ju snažil kontaktovať aj prostredníctvom jej nadriadenej riaditeľky F. J. v Q., pričom následkom jeho konania museli byť na pracovisku poškodenej zo strany jej nadriadenej prijímané viaceré technické opatrenia na zamedzenie obsadenosti služobnej telefónnej linky a bránili poškodenej pri plnohodnotnom vykonávaní pracovných úloh,

- dňa 12. októbra 2016 v presne nezistenom čase v F. sa pripojil k poškodenej počas jej cesty z miesta trvalého bydliska na vlakovú stanicu, chcel sa s ňou rozprávať a dotýkať sa jej, na základe čoho bola poškodená nútená zmeniť vlakové spojenie, ktoré využívala na dochádzanie do zamestnania,

- dňa 25. októbra 2016 v čase okolo 04.55 hod. potom ako vyšla poškodená z domu na železničnú stanicu, pripojil sa k nej, išiel vedľa nej alebo o krok pred ňou a stále jej dohovárať, aby mu dala ešte šancu, aby sa k nemu vrátila, následne mu na ulici P. v F. pri križovatke P. povedala, že ak s tým neprestane, pôjde na políciu, na čo jej obvinený povedal, že to nemá robiť, lebo v opačnom prípade on pôjde do basy a keď z nej vyjde, tak ju zbije a potom zabije, následkom čoho sa poškodená veľmi zľakla,

- dňa 26. októbra 2016 ráno v presne nezistenom čase v F., keď poškodená vychádzala z domu na adrese trvalého bydliska na ulici U.. XXXX/XX v meste F. spoločne so svojou matkou, videla, ako sa obvinený skryl za ich dom a následne, potom ako zišli zo schodiska, išiel za nimi, chcel sa s poškodenou rozprávať, avšak táto s ním komunikovať nechcela a jej matka na neho kričala, nech im dá pokoj a následne sa odpojil a už za nimi nešiel,

- dňa 27. októbra 2016 ráno v presne nezistenom čase v F. opäť čakal poškodenú pri kultúrnom dome, kadiaľ išla s jej matkou na zastávku MHD a striehol, či poškodená nepôjde smerom na železničnú stanicu a následne po zistení, že tomu tak nie je, prešiel okolo nej a jej matky usmial sa a zakýval im,

pričom svojim konaním vzbudil u poškodenej strach, pretože sa obávala, že ju zabije, fyzicky jej ublíži alebo ublíži jej sestre alebo mame a zhoršil jej pokojný život ako aj pracovné vzťahy.

Za to odvolací súd obvinenému uložil podľa § 360a ods. 1 Trestného zákona s použitím § 37 písm. m), § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 10 mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

* * *

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu (ako aj prvostupňovému rozsudku, na ktorý nadväzuje a tvorí s ním jednotu) podal obvinený A. W. dovolanie prostredníctvom obhajcu JUDr. Pavla Kolenčíka (č. l. 609 - 612); vhodné je poznamenať i to, že obvinený dovolacie námietky už skôr formuloval aj vo vlastnom písomnom podaní (č. l. 596 - 598), ktoré sa obsahom prelína s dovolacou argumentáciou formulovanou jeho obhajcom.

Obvinený v dovolaní uplatnil dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c), písm. e), písm. f) a písm. k) Trestného poriadku.

Uplatnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (zásadným spôsobom bolo porušené jeho právo na obhajobu) odôvodnil tým, že dňa 11. novembra 2016 o 08.00 hod. bola na Obvodnom oddelení Policajného zboru v Šali (ďalej „OO PZ Šaľa“) vypočutá v konaní pod ČVS: ORP-348/SA-SA-2016 svedkyňa (poškodená) C. P.. Zo zápisnice o jej výsluchu (č. l. 32 - 40) vyplýva, že proti nemu bolo v tom čase už začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie. Z identického vyšetrovacieho spisu, zo zápisnice o výsluchu svedkyne T. P. z identického dňa o 09.20 hod. (č. l. 41 - 43) vyplýva, že svedkyňa bude vypočúvaná v jeho trestnej veci ako obvineného pre prečin nebezpečného prenasledovania podľa § 360a ods. 1 písm. b), písm. c) Trestného zákona. V tento deň bol (obvinený) požiadaný príslušníčkou Policajného zboru, aby sa dostavil na OO PZ Šaľa, kde bol o 10.55 hod. zadržaný ako obvinený. Následne mu poverený príslušník tohto obvodného oddelenia odovzdal uznesenie, kde podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku bolo začaté trestné stíhanie a to z dôvodu, že 2. novembra 2016 v zmysle § 199 ods. 1 Trestného poriadku bolo začaté trestné stíhanie a súčasne mu vznesené obvinenie pre už označený prečin na skutkovom základe uvedenom v skutkovej vete výroku tohto uznesenia. Ako obvinený však toto uznesenie z 2. novembra 2016 neobdržal a teda sa k nemu ani nemohol vyjadriť. Zo spisu nie je možné určiť, kde sa predmetné uznesenie nachádza, pretože nie je súčasťou vyšetrovacieho spisu ČVS: ORP-348/SA-SA-2016.

Po začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia nasledovali ďalšie procesné úkony a vzhľadom na to, že nemal zvoleného obhajcu, mal právo byť upovedomený o predvolaní svedkov a o získaných dôkazoch. Bolo by rovnako jeho právom, či sa takéhoto úkonu chce zúčastniť, takéto právo však nie je možné uplatniť ak nedôjde k upovedomeniu o čase a mieste vykonania výsluchu svedka zo strany orgánov činných v trestnom konaní v súlade s Trestným poriadkom. Dňa 11. novembra 2016 boli ako svedkyne vypočuté poškodená C. P. a T. P., pričom v dôsledku neupovedomenia ho o týchto výsluchoch bolo jeho právo na obhajobu porušené tým, že bol pozbavený práva klásť svedkyniam otázky.

V identický deň po zadržaní bol umiestnený do policajnej cely na už vyššie označenom obvodnom oddelení, pretože odmietol vypovedať. Neskôr, po miernom nátlaku napokon vypovedal. Zápisnica o vypočutí následne bola pozmenená, a to z toho dôvodu, že zápisnica o jeho zadržaní (č. l. 9 - 11) neobsahuje kľúče od bytu, ktoré mal pri sebe. Následne bol umiestnený do cely policajného zaistenia pri útvere PZ v Nových Zámkoch. Do 48 hodín nebola na neho podaná obžaloba a v tejto lehote nebol ani predvedený pred súd ani prepustený na slobodu.

Dňa 19. decembra 2016 bola vypočutá poškodená C. P. (č. l. 46 - 54). O jej výsluchu nebol informovaný, ako ani o výsluchoch ďalších svedkov, pričom týchto úkonov sa nezúčastnil ani obhajca, pričom vyšetrovateľ zvolil neštandardný postup, keď výsluch viedol niekde v Bratislave a zo spisu nevyplýva skutočnosť o upovedomení svedkov, obhajcu, poškodenej a jeho ako obvineného, čím postupoval v rozpore s Trestným poriadkom a nezachoval stranám konania právo na obhajobu. V tejto súvislosti cituje z rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej „ústavný súd“) č. ÚS 52/98:

„1. Povinnosť doručovať stranám trestného konania písomnosti obsahujúce informácie o úkonoch vo veci a umožniť stranám reagovať na ne, treba považovať za súčasť práva na obhajobu, tak ako ďalšie právne postupy, ktoré sa prelínajú celým trestným konaním (účasť na výsluchu svedkov ...).

2. Bez uplatnenia práva na obhajobu vo všetkých jeho prejavoch a v jeho úplnom platnom zákonom vyjadrení nemožno hovoriť o dosiahnutí spravodlivosti“.

Ďalej cituje z rozhodnutia ústavného súdu ÚS 163/03:

„...účelom práva nazerať do spisu je poskytnutie možnosti oboznámiť sa so všetkými skutočnosťami pre rozhodnutie vo veci, a tým aj v plnej miere poskytnúť súdu vlastnú argumentáciu v záujme ochrany práv, nielen pokiaľ ide o konanie vo veci samej, ale aj zákonnosť väzby. Všeobecné súdy poskytujú všeobecnú ochranu z citovaného článku tak, že postupujú v konaní súcvi väzané procesno-právnymi a hmotnoprávnymi predpismi, dodržiavanie ktorých je garanciou práva na súdnu ochranu. Obsah práva na súdnu ochranu uvedený v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov SR. Keďže konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu a Dohovorom garantovaného práva na spravodlivý proces, z čoho tiež vyplýva, že nemožno neprávom dosahovať právo“.

V ďalšom uviedol, že v judikátoch ústavného súdu ide aj o upieranie práva nahliadať do spisu. Odvolací súd na odvoláciu námietku v súvislosti s nahliadnutím do spisu považoval námietku za irelevantnú s odôvodnením „... V tomto kontexte nie sú relevantné ani námietky obžalovaného k neumožneniu nahliadať do spisu. Krajskému súdu nie je z odvolania obžalovaného zrejmé, kedy a akým spôsobom malo byť obžalovanému odmietnuté nahliadnutie do spisu ...“.

Odvolací súd nedostatočne preskúmal celý súdny spis, inak by mu bola známa jeho žiadosť o nahliadnutie do spisu z 18. júla 2017 (č. l. 381). Právo nazerať do spisu mal ako obvinený počas celého konania, a to nie len pre prípravu obhajoby, ale aj pre žiadosť o prepustenie z väzby. Neakceptovaním jeho žiadosti o prepustenie z väzby prvostupňový súd zásadným spôsobom porušil jeho právo na obhajobu, pretože konal svojvoľne a nerešpektoval Trestný poriadok.

Taktiež uplatnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku, t. j. že vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania.

Vo svojom uznesení z 11. novembra 2016 mal poverený príslušník OO PZ Šaľa za dostatočne preukázané, že skutok spáchal a podľa § 86 ods. 1 Trestného poriadku ho zadržal ako obvineného (č. l. 12 - 14), citujúc z tohto uznesenia: „Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam v konaní podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku navrhujem prokurátorovi Okresnej prokuratúry v Galante, aby podal sudcovi pre prípravné konanie Okresného súdu Galanta návrh na vzatie obvinenej osoby A. W., nar. XX.XX.XXXX, z dôvodov uvedených v § 71 ods. (zrejme 1, pozn.) písm. c) Trestného poriadku do

väzby...". Vskutku nevídaná situácia nastala dňa 23. novembra 2016 (č. l. 304), kedy príslušníčka OO PZ Šaľa, ktorá nebola poverená, urobila zaslanie spisového materiálu Okresnému riaditeľstvu Policajného zboru Šaľa, Odbor kriminálnej polície. Týmto vstúpil do konania vyšetrovateľ, ktorý s danou vecou vedenou pod ČVS: ORP-348/SA-SA-2016 nemal nič spoločné, nakoľko sa viedlo skrátené vyšetrovanie a odovzdaním zadržanej obvinenej osoby prokurátorovi dňa 11. novembra 2016 nebránil postup podľa § 204 ods. 1 Trestného poriadku. Žiadny záznam nesvedčil o skutočnosti, že by prokurátor vrátil spis poverenému príslušníkovi OO PZ Šaľa alebo ho odňal. Vzhľadom na vzatie ho do väzby prideliť spis vyšetrovateľovi kriminálnej polície v Šali na ďalšie dokazovanie. Zároveň začali procesné úkony, o ktorých nebol žiadnym spôsobom upovedomený, keď boli vypočutí svedkovia a poškodená.

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku (trestné stíhanie bolo vykonané bez súhlasu poškodeného, hoci sa jeho súhlas podľa zákona vyžaduje) uviedol, že rozsudok súdu I. stupňa vychádzal z nezákonného postupu počas vyšetrovania, nakoľko zápisnica o výsluchu svedka - poškodeného, č. k. ORP-23/SA-SA-2016 (č. l. 14 - 18), kde mala vypovedať C. P., podpísala B. P.. Osobu B. P. nepozná, pričom táto osoba mala ešte dať súhlas ako poškodená v zmysle § 211 Trestného poriadku.

V odvolaní proti prvostupňovému rozsudku poukázal na to, že v prípravnom konaní ani počas celého konania nebol daný súhlas poškodenej C. P. v zmysle § 211 Trestného poriadku. K tejto skutočnosti sa druhostupňový súd nevyjadril, nebral tak jeho zásadnú námietku na vedomie a potvrdil rozsudok súdu I. stupňa. Išlo tak nielen o nezákonný proces, ale bolo odopreté dispozičné právo poškodenej počas celého konania zo strany orgánov činných v trestnom konaní, a zároveň aj podľa § 9 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku išlo o neprípustné trestné stíhanie voči nemu. Odvolací súd sa nevysporiadal s odvolacou námietkou, že prijaté technické opatrenia na pracovisku poškodenej mali byť prijaté v minulosti a za to bol odsúdený. Týmto sa konania, ktoré viedol Okresný súd Galanta, proti nemu prelínajú spáchaním skutku na tej istej osobe a rovnakým spôsobom. Takýmto postupom ho súd odsúdil na základe predchádzajúceho odsúdenia, čím porušil zásadu ne bis in idem. Tieto dôvody zakladajú dovolanie aj podľa § 371 ods. 1 písm. k) Trestného poriadku.

Na tom základe navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil, že bol porušený zákon a súčasne zrušil rozsudok odvolacieho súdu aj rozsudok súdu I. stupňa a tak odvolaciemu súdu, ako aj súdu I. stupňa prikázal, aby vec vrátili do prípravného konania.

* * *

K dovolaniu obvineného sa písomne vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry Galanta (č. l. 617 - 618) uvádzajúc, že s dôvodmi a tvrdeniami uvádzanými v dovolaní sa nestotožňuje. Rozsudok krajského súdu považuje za zákonný, tak v otázke viny ako i uloženého trestu, ktorý je primeraný. Dokazovanie bolo vykonané v súlade so zákonom, pričom v žiadnom prípade nedošlo k porušeniu zákonných práv obvineného (právo na obhajobu). V danom prípade boli vytvorené podmienky pre plné uplatnenie procesných práv obvineného aj jeho obhajcu.

K dovolacej námietke obvineného, že bolo porušené jeho právo na obhajobu z dôvodu, že mu bola odopretá možnosť klásť vypočúvaným svedkom otázky, pretože o týchto úkonoch nebol v prípravnom konaní upovedomený, zdôraznila, že súd v predmetnej veci rozhodoval na podklade dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní dňa 20. marca 2018, kde boli svedkovia vypočutí kontradiktórnym spôsobom, pričom obvinený mal zaručené právo vykonať výsluch týchto svedkov a klásť im otázky. Rovnako mal obvinený možnosť vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kládli za vinu, ako i k dôkazom. Obvinenému nebolo odopreté ani právo na nazretie do spisu, tak ako to tvrdí. Hlavné pojednávanie určené na 21. novembra 2017 bolo odročené práve z dôvodu, aby si obvinený mohol naštudovať spisový materiál.

V predmetnej veci nebol naplnený ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku. Pre trestné činy taxatívne uvedené v § 211 ods. 1 Trestného poriadku platí, že kto je vo vzťahu k poškodenej osobe osobou, voči ktorej by mal poškodený ako svedok právo odoprieť výpoveď (§ 130

ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), možno začať, a v už začatom trestnom stíhaní, pokračovať iba so súhlasom poškodeného.

Podmienkou na použitie dispozície poškodenou osobou však musí byť skutočnosť, že medzi takouto osobou a páchatelom musia existovať podmienky na odopretie výpovede v zmysle § 130 Trestného poriadku. Poškodená ako bývalá priateľka obvineného vo veci podala trestné oznámenie dňa 25. októbra 2016 a pri výsluchu v procesnom postavení svedkyne(a poškodenej) dňa 12. decembra 2016 verbalizovala, že s obvineným nie je v príbuzenskom ani inom obdobnom pomere, a teda vo vzťahu k obvinenému nie je osobou, ktorá by mala právo voči nemu odoprieť výpoveď. Poškodená preto dispozičné právo v zmysle § 211 ods. 1 Trestného poriadku nemala.

Na naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku sa vyžaduje splnenie podmienky, že vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý bol vylúčený (§ 31), pričom o jeho vylúčení sa nerozhodlo (§ 32), pričom pod tento dôvod nemožno zahrnúť dovoláciu námietku obvineného v tom smere, že spisový materiál bol v priebehu prípravného konania odstúpený Okresnému riaditeľstvu Policajného zboru v Šali, Odboru kriminálnej polície, ktorý postup bol súladný s § 202 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku. Zároveň v predmetnej veci nie je daný žiadny z dôvodov neprípustnosti trestného stíhania v § 9 ods. 1 Trestného poriadku a preto nie je naplnený ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. k) Trestného poriadku.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti má zato, že v danom prípade sú dôvody na odmietnutie dovolania podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

* * *

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) zistil, že dovolanie proti napadnutému rozhodnutiu je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Konštatuje súčasne, že dovolanie obvineného spĺňa podmienky uvedené v § 372 Trestného poriadku a § 373 Trestného poriadku, ako aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 Trestného poriadku.

Pokiaľ dovolateľ formuloval dovolanie tým spôsobom, že ním napáda aj prvostupňový rozsudok aj rozsudok odvolacieho súdu, dovolací súd zdôrazňuje, že hoci uvedené rozhodnutia (ako na seba nadväzujúce) tvoria jednotu, obvinený je oprávnený podať dovolanie len proti právoplatnému druhostupňovému rozhodnutiu, čo vyplýva z § 369 ods. 2 Trestného poriadku. Uvedené nič nemení na práve obvineného konkrétne námietky smerovať aj proti postupu alebo rozhodnutiu súdu I. inštancie.

Dovolanie obvineného preto dovolací hodnotil ako podané proti rozsudku odvolacieho súdu (Krajského súdu v Trnave), bez ohľadu na to, že dovolateľ vytýka chyby aj prvostupňovému rozsudku, resp. konaniu, ktoré mu prechádzalo.

Poznamenáva tiež, že dovolanie je jeden z mimoriadnych opravných prostriedkov v rámci trestného konania, ktorý je spôsobilý privodiť prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí a preto ho možno aplikovať iba v prípadoch, ak to je odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu.

S ohľadom na povahu dovolacieho konania, ktoré je ako návrhové konanie vždy podmienené návrhom oprávnenej osoby znalej práva - minister spravodlivosti, generálny prokurátor, obhajca v mene obvineného, najvyšší súd je viazaný podaným návrhom do takej miery, že v rámci prieskumu dodržiavania zákonnosti nemôže ísť nad rámec návrhu v ňom špecifikovaných dôvodov dovolania (§ 385 Trestného poriadku).

Dovolací súd posúdil dovolanie obvineného v uvedených intenciách, zamerajúc sa na dovolateľom vytýkané chyby aj ním uplatnené dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. e), písm. f) a písm. k) Trestného poriadku.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je naplnený, ak bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu.

Právo na obhajobu v zmysle tohto dovolacieho dôvodu sa vo všeobecnej rovine chápe ako právo obvineného na vytvorenie podmienok (procesného rámca) pre riadne uplatnenie (realizáciu) procesných práv obvinenému priznaných Trestným poriadkom, čomu zodpovedá povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu takýto procesný rámec obvinenému vytvoriť. Trestný poriadok obsahuje celý rad konkrétnych ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Z dikcie § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku však vyplýva že tento dovolací dôvod bude naplnený len pri porušení práva na obhajobu zásadným spôsobom, čím je vyjadrené, že nie akékoľvek porušenie práva obvineného na obhajobu zakladá tento dovolací dôvod, ale len také, ktoré svojím významom a intenzitou spôsobuje aj reálny negatívny materiálny dopad na postavenie obvineného v trestnom konaní narúšajúci jeho právo na spravodlivé súdne konanie.

Obvinený v prvej rovine v rámci tohto dovolacieho dôvodu namietal, že v posudzovanej trestnej veci bolo pre prečin nebezpečného prenasledovania podľa § 360a ods. 1 písm. b), písm. c) Trestného zákona začaté trestné stíhanie a súčasne mu vznesené obvinenie už 2. novembra 2016 uznesením, ktoré mu však nebolo doručené.

Konfrontujúc toto tvrdenie s obsahom spisu je nevyhnutné konštatovať, že trestné stíhanie bolo začaté a súčasne obvinenému bolo vznesené obvinenie (jedným) uznesením poverenej príslušníčky Policajného zboru z 11. novembra 2016 (nie z 2. novembra 2016). Žiadne uznesenie o skoršom začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia sa v spise nenachádza.

Pokiaľ touto námietkou obvinený reaguje na úvod odôvodnenia uznesenia z 11. novembra 2016, v ktorom naozaj je konštatovaná informácia, že 2. novembra 2016 bolo začaté trestné stíhanie a súčasne obvinenému vznesené obvinenie, možno usudzovať, že ide o zrejmu nesprávnosť (nedostatok) odôvodnenia tohto uznesenia, čo podporuje okrem už spomenutého faktu neexistenciu akéhokoľvek uznesenia z 2. novembra 2016 (v posudzovanej trestnej veci), aj ďalší obsah odôvodnenia uznesenia zo 11. novembra 2016, z ktorého vyplýva popis postupu poverenej príslušníčky Policajného zboru (ďalej „policajt“) pred začatím trestného stíhania (§ 196 ods. 2 Trestného poriadku) - za účelom preverenia trestného oznámenia, podaného oznamovateľkou C. P. 25. októbra 2016 - ktorého súčasťou bol záznam o podaní informácií od T. P. zo 7. novembra 2016 (č. I. 302 vyšetrovacieho spisu) a zápisnica o výsluchu A. W. (podľa § 196 ods. 2 Trestného poriadku) z 9. novembra 2016 (č. I. 29 vyšetrovacieho spisu).

Už z logiky tohto postupu je tak zrejmé, že pokiaľ policajt postupom podľa § 196 ods. 2 Trestného poriadku vykonával úkony na preverenie trestného oznámenia (z 25. októbra 2016) v dňoch 7. a 9. novembra 2016, v tomto čase ešte nebolo začaté trestné stíhanie, t. j. nemohlo byť začaté 2. novembra 2016. Takýto nedostatok odôvodnenia uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia z 11. novembra 2016 však nespôsobuje jeho nezákonnosť, pričom podstatným je, že obvinenému súčasne so začatím trestného stíhania bolo vznesené obvinenie 11. novembra 2016, ktoré mu bolo v identický deň aj riadne oznámené doručením na začiatku jeho výsluchu v procesnom postavení obvineného, súčasťou ktorého je aj vyhlásenie obvineného o jeho prevzatí, potvrdené aj podpisom na doručení (č. I. 7, 25 vyšetrovacieho spisu).

K námietke obvineného, že po začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia nasledovali ďalšie procesné úkony a vzhľadom na to, že nemal zvoleného obhajcu, mal právo byť upovedomený o predvolaní svedkov a o získaných dôkazoch, napriek tomu upovedomený o čase a mieste vykonania úkonov nebol, osobitne poukazujúc na výsluch svedkýň C. P. a T. P. z 11. novembra 2016, čím bol pozbavený práva

klásť svedkyňiam otázky, dovolací súd zdôrazňuje, že jednak obvinený bol poučený o možnosti jeho účasti na vyšetrovacích úkonoch v zmysle § 213 Trestného poriadku (č. 1. 27 vyšetrovacieho spisu), ale najmä podľa § 213 ods. 1 Trestného poriadku „policajt môže povoliť účasť obvineného na vyšetrovacích úkonoch a umožniť mu klásť vypočúvaným svedkom otázky; postupuje tak najmä vtedy, ak obvinený nemá obhajcu a úkon spočíva vo výsluchu svedka, pri ktorom je dôvodný predpoklad, že ho nebude možné vykonať v konaní pred súdom, iba ak by zabezpečovanie jeho prítomnosti alebo jeho prítomnosť mohli ohroziť vykonanie tohto úkonu“, z čoho je zrejmá fakultatívnosť (nie obligatórnosť) takéhoto postupu policajta.

Navyše v posudzovanom prípade pokiaľ ide o svedkyne C. P. a T. P., nešlo o svedkyne, pri ktorých by existoval dôvodný predpoklad, že ich nebude možné vykonať v konaní pred súdom.

Napokon svedkyňa C. P. bola vypočutá v prípravnom konaní nie len 11. novembra 2016, v čase pred prvým výsluchom obvineného, ale aj následne 19. decembra 2016 za prítomnosti obhajcu obvineného Mgr. Pavla Šuľana. Tvrdenie obvineného, že o výsluchu tejto svedkyne nebol obhajca upovedomený, tak vyvracia priamo zápisnica z 19. decembra 2016, z ktorej vyplýva, že obhajca bol prítomný, čo potvrdil aj podpisom.

Najmä treba zdôrazniť, že obe označené svedkyne boli vypočuté kontradiktórnym spôsobom, za prítomnosti obvineného s možnosťou klásť im otázky a vyjadriť sa k ich výpovediam, na hlavnom pojednávaní 20. marca 2018 (č. 1. 444 - 446), pričom ich výpovede z prípravného konania ani neboli procesne čítané, t. j. netvorili dôkazný podklad pre rozhodovanie súdu v merite veci (primárne o vine obvineného); tento dôkazný podklad tvorili výlučne ich výpovede z hlavného pojednávania.

Poznámka obvineného o miernom nátlaku (zrejme policajných orgánov, pozn.) alebo pozmenení zápisníc, resp. nekorektnosť v zápisnici o zadržení, zostali bez bližšej argumentácie a teda výlučne v rovine ničím nepodložených (resp. celkom nevysvetlených) tvrdení, bez podpory v obsahu spisu, preto ich dovolací súd hodnotí bez ďalšieho ako celkom nepriliehavé.

Treba prisvedčiť tvrdeniu obvineného, že jeho ustanovený obhajca Mgr. Pavol Šuľan v prípravnom konaní nebol prítomný pri výsluchoch všetkých svedkov. Prítomný bol pri výsluchu poškodenej z 19. decembra 2016. U ďalších svedkov - PhDr. C. U. , Mgr. F. W. a T. P. - prítomný nebol. Namiesto je uviesť, že pri svedkoch U. a W. sa v zápisnici nachádza poznámka, že bol „vyrozumený“. Tým, že svedkyňa T. P. bola vypočutá 11. novembra 2016, t. j. ešte pred ustanovením obhajcu obvinenému, k čomu došlo až 13. novembra 2016, obhajca logicky (v čase pred ustanovením za obhajcu) nemohol byť o úkone upovedomený, kde však treba zdôrazniť, že táto svedecká výpoveď ani nebola v konaní pred súdom vykonaná (a teda ani procesne použitá) ako dôkaz.

Pokiaľ obvinený vo vyšetrovacom spise nemôže nájsť písomné upovedomenie o úkonoch adresované obhajcovi zo strany policajta, ide o dôsledok toho, že obhajca o upovedomenie o úkonoch ani nežiadal v zmysle § 213 ods. 3 Trestného poriadku.

Podľa § 213 ods. 2 Trestného poriadku obhajca má právo od vznesenia obvinenia zúčastniť sa úkonov, ktorých výsledok môže byť použitý ako dôkaz v konaní pred súdom, iba ak vykonanie úkonu nemožno odložiť a obhajcu o ňom vyrozumieť. Obvinenému a iným vypočúvaným osobám môže obhajca klásť otázky potom, keď policajt výsluch skončí.

Podľa § 213 ods. 3 Trestného poriadku, ak obhajca oznámi policajtovi, že sa chce zúčastniť vyšetrovacieho úkonu podľa odseku 2 , policajt je povinný včas mu oznámiť čas, miesto konania úkonu a druh úkonu okrem prípadu, keď vykonanie úkonu nemožno odložiť a vyrozumieť obhajcu nemožno zabezpečiť. O tomto postupe policajt vyhotoví záznam, ktorý založí do spisu.

Podľa § 213 ods. 4 Trestného poriadku, ak sa obhajca alebo ním splnomocnený obhajca nedostaví na nariadený úkon, policajt vykoná tento úkon aj bez jeho účasti okrem výsluchu obvineného, ktorý trvá na

prítomnosti obhajcu.

Napriek uvedenému však, čo je potrebné zdôrazniť, o výsluchoch svedkov U. a W. bol obhajca podľa poznámky v zápisniciach o výsluchoch „vyrozumený“ a napriek tomu sa výsluchov nezúčastnil. O práve preštudovať spis pri skončení vyšetrovania však bol obhajca riadne (rovnako ako obvinený) písomne upovedomený a spoločne s obvineným toto právo aj využil (č. l. 310 - 312). Namiesto je tiež dodať, že pri uvedenom úkone obvinený proti procesnému postupu orgánov činných v trestnom konaní, sám ani prostredníctvom obhajcu, nevzniesol žiadnu námietku.

Pokiaľ ide o tvrdenie obvineného, že do 48 hodín od zadržania na neho nebola podaná obžaloba a v tejto lehote nebol ani predvedený pred súd ani prepustený na slobodu, časovým aspektom zadržania a rozhodovania o väzbe obvineného podľa spisu zodpovedá, že obvinený bol zadržaný 11. novembra 2016 o 10.55 hod., prokurátorka podala návrh na vzatie obvineného do väzby 12. novembra 2016 o 12.30 hod. a o tomto návrhu rozhodla sudkyňa pre prípravné konanie 13. novembra 2016 (čas výsluchu 15.05 - 15.30 hod.). Lehoty upravené v § 86 a § 87 Trestného poriadku - pre podanie návrhu na vzatie obvineného do väzby do 48 hodín od jeho zadržania a pre povinnosť sudcu pre prípravné konanie rozhodnúť o tomto návrhu do 48 hodín od jeho doručenia - dodržané boli.

Pokiaľ ide o námietku obvineného (primárne) proti postupu súdu I. stupňa, keď nerešpektoval jeho žiadosť o nazretie do spisu z 18. júla 2017 (č. l. 381), treba prisvedčiť tvrdeniu obvineného, že na túto jeho žiadosť (podanú v čase, keď bol vo väzbe) súd I. stupňa skutočne v primeranom čase nereagoval.

Na druhej strane tiež treba dodať, že obvinený namietal proti nevyhoveniu tejto žiadosti (resp. skôr nečinnosti súdu) priamo na hlavnom pojednávaní dňa 21. novembra 2017.

Medzi podaním tejto žiadosti a uvedeným termínom hlavného pojednávania pritom nebolo vykonané žiadne dokazovanie na hlavnom pojednávaní.

Námietku obvineného, že v dôsledku nemožnosti nazrieť do spisu sa nemohol náležite pripraviť na hlavné pojednávanie pritom súd I. stupňa dňa 21. novembra 2017 (správne) akceptoval a hlavné pojednávanie práve z tohto dôvodu odročil (na 20. marca 2018). Treba tiež dodať, že už medzičasom (8. novembra 2017) bol obvinený prepustený z väzby na slobodu.

Z uvedeného je tak zrejmé, že k pochybeniu v postupe súdu I. stupňa spôsobom, ktorý namietal obvinený došlo, avšak v ďalšom postupe sám súd I. stupňa uvedené pochybenie napravil bez toho, aby toto pochybenie malo reálny negatívny materiálny dopad na právo obvineného na obhajobu.

V zmysle rozhodnutia (R) publikovaného v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 53/2021-I „iba všeobecné zistenie o porušení práva na obhajobu v prípravnom konaní, ktoré ale nemá žiadny materiálny dopad na dôkazy vykonané v súdnom konaní, ktoré boli rozhodujúce na zistenie skutkového stavu, nie je dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku“.

Analogicky tak ani zistenie o porušení práva na obhajobu, ku ktorému došlo v súdnom konaní, pokiaľ bolo napravené v následnom postupe súdu a nemalo materiálny dopad na dôkazy vykonané v súdnom konaní, nemôže zakladať dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Dovolací súd na podklade vyššie uvedeného konštatuje, že chybami obvineným vytýkanými v dovolaní nedošlo v pôvodnom konaní k porušeniu jeho práva na obhajobu zásadným spôsobom.

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku, t. j. že vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania, obvinený v podstate namietal procesný postup, ktorým policajti vykonávajúci pôvodne skrátené vyšetrovanie odstúpil trestnú vec vyšetrovateľovi (na vykonanie

vyšetrovania) - z dôvodu vzatia obvineného do väzby, a to prípisom z 23. novembra 2016 (č. l. 304).

Podľa § 202 ods. 1 Trestného poriadku (v znení účinnom v novembri 2016) skrátené vyšetrovanie sa vykonáva o prečinoch, ak nejde o konanie podľa § 200 ods. 2 .

Podľa § 200 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku (v znení účinnom v novembri 2016) vyšetrovanie sa vykonáva aj o prečinoch, ak je obvinený vo väzbe.

V čase začatia trestného stíhania a vznesenia obvinenia (11. novembra 2006) bola vecne príslušná na vykonanie skráteného vyšetrovania v posudzovanej trestnej veci poverená príslušníčka Policajného zboru. Vzátím obvineného do väzby dňom 13. novembra 2016 sa zmenila vecná príslušnosť tak, že ďalej bol vecne príslušný vo veci konať vyšetrovateľ Policajného zboru. Odstúpenie veci z dôvodu vecnej príslušnosti spôsobom vykonaným v danej veci tak bolo súladné s Trestným poriadkom (bližšie k vecnej príslušnosti policajta vid' § 200 ods. 4, § 202 ods. 2 a § 10 ods. 8 Trestného poriadku vo vyššie uvedenom znení). Úvahy dovolateľa o tom, či prokurátorovi niečo bránilo alebo nebránilo podať obžalobu podľa § 204 ods. 1 Trestného poriadku sú irelevantné vzhľadom na procesnú autonómiu posudzovania uvedenej otázky prokurátorom.

Pretože k uvedenému pochybeniu, namietanému obvineným v dovolaní, nedošlo, nebol naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku.

Napokon obvinený uplatnil súčasne dovolacie dôvody upravené v § 371 ods. 1 písm. f) a písm. k) Trestného poriadku, ktoré považoval za spoločne naplnené absenciou súhlasu poškodenej na jeho trestné stíhanie s poukazom na § 211 Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak trestné stíhanie bolo vykonané bez súhlasu poškodeného, hoci jeho súhlas sa podľa zákona vyžaduje.

Podľa § 371 ods. 1 písm. k) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak proti obvinenému sa viedlo trestné stíhanie, hoci bolo neprípustné.

Podľa § 9 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku (Neprípustnosť trestného stíhania) trestné stíhanie nemožno začať, a ak už bolo začaté, nemožno v ňom pokračovať a musí byť zastavené, ak je trestné stíhanie podmienené súhlasom poškodeného a nebol súhlas daný alebo bol vzatý späť.

Primárne dovolací súd upriamuje pozornosť na fakt existencie právnej úpravy dvoch samostatných dovolacích dôvodov upravených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku pod písm. f) (absencia súhlasu poškodeného) a písm. k) (neprípustnosť trestného stíhania), navzájom sa sčasti obsahovo prelínajúcich, vzhľadom na to, že absencia súhlasu poškodeného vo vzťahu k trestnému stíhaniu (ako obmedzenie právnej možnosti jeho začatia, resp. pokračovania v ňom) je súčasne jedným (hoci nie jediným) z prípadov neprípustnosti trestného stíhania podľa § 9 ods. 1 Trestného poriadku.

Prípad, ako je posudzovaný, keď dovolateľ (jednu) dovolaciu námietku (o absencii súhlasu poškodeného) subsumoval súčasne pod oba dovolacie dôvody ustanovenia § 371 ods. 1 Trestného poriadku, upravené pod písmenami f) aj k), je dôsledkom kolízie a prieniku uvedených dvoch dovolacích dôvodov, ktoré nevyhnutne vyžadujú právne vymedzenie vzťahu medzi nimi a zodpovedanie otázky dôvodu samostatnej právnej úpravy dovolacieho dôvodu pod písmenom f) ustanovenia § 371 ods. 1 Trestného poriadku, keď absencia súhlasu poškodeného ako jeden z prípadov neprípustnosti trestného stíhania (ako dovolateľom namietané pochybenie) je inak subsumovateľné pod dovolací dôvod uvedený pod písmenom k) označeného ustanovenia.

Jediný právny dôsledok samostatného vyčlenenia (v rámci dovolacích dôvodov) pochybenia spočívajúceho vo vykonaní trestného stíhania bez súhlasu poškodeného (hoci jeho súhlas sa podľa zákona vyžaduje) vyplýva z § 371 ods. 4 veta prvá Trestného poriadku, podľa ktorého dôvody podľa

odseku 1 písm. a) až g) nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti.

Z uvedeného tak vyplýva, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku (de facto námietka absencie súhlasu poškodeného) možno z pohľadu dovolateľa (úspešne) uplatniť len za súčasného splnenia podmienky uvedenej v § 371 ods. 4 Trestného poriadku (t. j. že šlo o okolnosť, ktorá mu bola známa už v pôvodnom konaní a namietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom), zatiaľ čo dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. k) Trestného poriadku (námietka, že proti obvinenému sa viedlo trestné stíhanie, hoci bolo neprípustné) možno uplatniť aj bez splnenia podmienky uvedenej v § 371 ods. 4 Trestného poriadku.

Dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku má preto povahu osobitného ustanovenia (lex specialis) k dovolaciemu dôvodu uvedenému v § 371 ods. 1 písm. k) Trestného poriadku (lex generalis).

Námietka absencie súhlasu poškodeného je tak subsumovateľná len pod dovolací dôvod pod písmenom f) citovaného ustanovenia a pod dovolací dôvod pod písmenom k) tohto ustanovenia sú subsumovateľné dovolacie námietky proti neprípustnosti trestného stíhania zo všetkých ďalších dôvodov neprípustnosti trestného stíhania uvedených v § 9 ods. 1 Trestného poriadku, výmúc dôvod neprípustnosti podľa § 9 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku.

Z toho dôvodu dovolací súd hodnotil dovoláciu námietku obvineného o absencii súhlasu poškodeného výlučne z pohľadu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku, pričom treba dodať, že obvinený túto námietku uplatnil aj v odvolacom konaní, čím splnil podmienku dovolania uvedenú v § 371 ods. 4 Trestného poriadku.

Naopak, pre nesprávnu subsumpciu tejto námietky súčasne aj pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. k) Trestného poriadku, tento dovolací dôvod z pohľadu obsahu dovolania hodnotil ako nenaplnený.

Samotný súhlas poškodeného je upravený v § 211 Trestného poriadku nasledovne:

(1) Trestné stíhanie pre trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 157 a 158, ohrozovania pohlavnou chorobou podľa § 167, neposkytnutia pomoci podľa § 177 a 178, porušovania domovej slobody podľa § 194, ochrany súkromia v obydli podľa § 194a, porušovania tajomstva prepravovaných správ podľa § 196 a 197, krádeže podľa § 212, sprenevery podľa § 213, neoprávneného užívania cudzej veci podľa § 215, neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 216 a 217, neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytovému priestoru podľa § 218, neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku podľa § 219, podvodu podľa § 221, úžery podľa § 235, zatajenia veci podľa § 236, porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 237 a 238, poškodzovania veriteľa podľa § 239, zvýhodňovania veriteľa podľa § 240, poškodzovania cudzej veci podľa § 245 a 246, poškodenia a zneužitia záznamu na nosiči informácií podľa § 247, porušovania autorského práva podľa § 283, krivého obvinenia podľa § 345, nebezpečného prenasledovania podľa § 360a, ohovárania podľa § 373, poškodzovania cudzích práv podľa § 375 Trestného zákona proti tomu, kto je vo vzťahu k poškodenému osobou, voči ktorej by mal poškodený ako svedok právo odoprieť výpoveď, ako aj pre trestný čin opilstva podľa § 363 Trestného zákona, ak inak vykazuje znaky skutkovej podstaty niektorého z týchto trestných činov, možno začať a v už začatom trestnom stíhaní pokračovať iba so súhlasom poškodeného. Ak je poškodených jedným skutkom niekoľko, stačí súhlaslen jedného z nich.

(2) Ustanovenie odseku 1 sa nepoužije, ak takým činom bola spôsobená smrť alebo poškodeným je štát, obec, vyšší územný celok, právnická osoba s majetkovou účasťou štátu alebo právnická osoba, ktorá hospodári s verejnými financiami.

Podľa § 130 Trestného poriadku (Právo svedka odoprieť výpoveď)

(1) Právo odoprieť výpoveď ako svedok má príbuzný obvineného v priamom rade, jeho súrodenec, osvojiteľ, osvojenec, manžel a druh. Ak je obvinených viac a svedok je v uvedenom pomere len k niektorému z nich, má právo odoprieť výpoveď ohľadne iných obvinených len vtedy, keď nemožno oddeliť výpoveď, ktorá sa ich týka, od výpovede týkajúcej sa obvineného, s ktorým je svedok v tomto pomere.

(2) Svedok je oprávnený odoprieť vypovedať, ak by výpoveďou spôsobil nebezpečenstvo trestného stíhania sebe, svojmu príbuznému v priamom rade, svojmu súrodencovi, osvojiteľovi, osvojenecovi, manželovi alebo druhovi, alebo iným osobám v rodinnom alebo obdobnom pomere, ktorých ujmu by právom pociťoval ako vlastnú ujmu. Svedok je oprávnený odoprieť vypovedať aj vtedy, ak by výpoveďou porušil svedecké tajomstvo alebo tajomstvo informácie, ktorá mu bola zverená ústne alebo písomne pod podmienkou mlčanlivosti ako osobe poverenej pastoračnou starostlivosťou.

Z citovaných zákonných ustanovení je tak zrejmé, že inštitút „súhlasu poškodeného“ s právnym dôsledkom jeho uplatnenia poškodeným spočívajúcim v nemožnosti začatia trestného stíhania alebo pokračovania v ňom (s povinnosťou jeho zastavenia), je konštruovaný na kombinácii dvoch odlišných zákonných podmienok, pri ich kumulatívnom splnení vyúsťujúcich do nevyhnutnosti súhlasu poškodeného s trestným stíhaním, ktorými sú:

- právna kvalifikácia skutku [pre ktorý sa trestné stíhanie má viesť (k otázke možnosti začatia trestného stíhania) alebo vedie (k otázke možnosti pokračovania v trestnom stíhaní) ako trestného činu (výlučne trestné činy taxatívne vymenované v § 211 ods. 1 Trestného poriadku) a

- špecifický vzťah toho, proti komu sa vedie trestné stíhanie (obvinený) alebo na podklade informácií zadovážených postupom podľa § 196 Trestného poriadku u koho prichádza do úvahy (s ohľadom na to, že v danom štádiu je „podozrivým“), aby sa (pro futuro) proti nemu viedlo, k poškodenému, v dôsledku ktorého by poškodený mal (v prípade začatia trestného stíhania) alebo má (po začatí trestného stíhania) ako svedok právo odoprieť výpoveď v zmysle § 130 Trestného poriadku.

Aplikujúc uvedené na posudzovaný prípad, oznamovateľkou trestného činu (v zmysle trestného oznámenia z č. 1. 1 vyšetrovacieho spisu) bola C. P., ktorá už v trestnom oznámení z 25. októbra 2016 popisovala jej vzťah k obvinenému tak, že ide o jej bývalého priateľa, s ktorým sa rozišla 1. mája 2015. Z tejto jej výpovede ani ďalších informácií zabezpečených postupom podľa § 196 ods. 2 Trestného poriadku nevyplynul akýkoľvek jej vzťah, ktorý by zakladal jej právo ako svedkyne odoprieť vypovedať voči obvinenému - „partnerský pomer z minulosti“ ani vzťah, ktorý možno vyjadriť tým, že obvinený je vo vzťahu k poškodenej jej „bývalým druhom“ právo odoprieť vypovedať svedkyňa (a súčasne poškodenej) C. P. v zmysle § 130 Trestného poriadku nezaložil.

Z toho dôvodu, hoci poverená príslušníčka skutkové okolnosti nasvedčujúce spáchaniu trestného činu (po postupe podľa § 196 ods. 2 Trestného poriadku) vyhodnotila z pohľadu právnej kvalifikácie tak, že zakladajú podozrenie zo spáchania trestného činu nebezpečného prenasledovania (§ 360a Trestného poriadku), nič jej nebránilo začať trestné stíhanie pre tento trestný čin (a v ňom pokračovať), pretože hoci ide o trestný čin spadajúci do taxatívneho výpočtu trestných činov uvedených v § 211 ods. 1 Trestného poriadku, nebola splnená ďalšia kumulatívna podmienka pre uplatnenie inštitútu súhlasu poškodeného, spočívajúca v existencii takého vzťahu medzi poškodenou a podozrivým (neskôr obvineným), v dôsledku ktorého by poškodená voči obvinenému ako svedkyňa mala právo odoprieť vypovedať (§ 130 Trestného poriadku).

Súhlas poškodenej pre začatie ani ďalšie vedenie trestného stíhania (jeho pokračovanie) tak Trestný poriadok v posudzovanej trestnej veci nevyžadoval, v dôsledku čoho dovolací dôvod upravený v § 371 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku, z dôvodu uvádzaného obvineným, naplnený nebol.

Pokiaľ obvinený namietal, že odvolací súd sa v pôvodnom konaní nevysporiadal s jeho odvolacou námietkou, že „prijaté technické opatrenia na pracovisku poškodenej mali byť prijaté v minulosti a za to bol odsúdený. Týmto sa konania, ktoré viedol Okresný súd Galanta proti nemu prelínajú spáchaním skutku na tej istej osobe a rovnakým spôsobom. Takýmto postupom ho súd odsúdil na základe predchádzajúceho odsúdenia, čím porušil zásadu ne bis in idem“, čo má podľa neho zakladať dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. k) Trestného poriadku, primárne je namieste uviesť, že námietka nevysporiadania sa s konkrétnou skutkovou okolnosťou v dovolacom konaní v zásade úspešne uplatniteľná nie je, vylučuje ju dikcia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, veta za bodkočiarkou „správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať meniť“.

Hoci obvinený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku neuplatnil, argumentačne sa prostredníctvom iného dovolacieho dôvodu [pod písmenom k) ustanovenia § 371 ods. 1 Trestného poriadku] domáha zohľadnenia takej skutkovej okolnosti (ktorá je navyše len výsledkom jeho vlastnej dôkazy hodnotiacej úvahy), ktorá však skutkovo (v otázke času prijatia technických opatrení na pracovisku poškodenej) ustálená vo výroku o vine rozsudku odvolacieho súdu nebola, čím vo svojej podstate obchádza zákonné limity prieskumnej povinnosti dovolaciemu súdu vymedzené v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Na tom podklade sa domáha vyslovenia záveru, že pre identický skutok už bol skôr odsúdený a preto je jeho trestné stíhanie neprípustné, zrejme majú na zreteli (hoci to výslovne neuvádza) § 9 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku, keďže odkazuje na zásadu ne bis in idem.

Podľa § 9 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku trestné stíhanie nemožno začať, a ak už bolo začaté, nemožno v ňom pokračovať a musí byť zastavené, ak ide o osobu, proti ktorej sa skoršie stíhanie pre ten istý skutok skončilo právoplatným rozsudkom súdu alebo bolo právoplatne zastavené, podmienčne zastavené a obvinený sa osvedčil alebo sa skončilo schválením zmieru a zastavením trestného stíhania, ak rozhodnutie nebolo v predpísanom konaní zrušené.

Pokiaľ má dovolateľ na zreteli skutok, pre ktorý bol už skôr odsúdený rozsudkom Okresného súdu Galanta z 27. septembra 2016, sp. zn. 2T/96/2016-237 (právoplatným v deň vyhlásenia), týmto rozsudkom bol obvinený právoplatne odsúdený, za z pohľadu právnej kvalifikácie identický trestný čin nebezpečného prenasledovania podľa § 360a ods. 1 písm. b), písm. c) Trestného zákona, avšak skutkovo pre iné jeho protiprávne konanie časovo ohraničené obdobím máj 2015 až 11. marec 2016.

V posudzovanej trestnej veci mu bolo vznesené obvinenie 11. novembra 2016 a napokon právoplatne bol odsúdený napadnutým rozsudkom krajského súdu pre časovo a následnú trestnú činnosť obdobnej povahy, ktorú spáchal od 27. septembra 2016 do 11. novembra 2016.

V týchto prípadoch tak nepochybne nejde o dve odsúdenia za identický skutok, keďže rôzne skutkové okolnosti v skutkových vetách uvedených v dvoch rôznych odsudzujúcich rozhodnutiach sa neprelínajú ani len časovo.

Dôvod neprípustnosti trestného stíhania uvedený v § 9 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku (zakotvujúci v podstate zákaz dvojitého postihu za identické protiprávne konanie, ktorý vyjadruje zásada ne bis in idem) tak neexistoval, v dôsledku čoho ani dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. k) Trestného poriadku, na podklade uvedenej dovolacej námietky, naplnený nebol.

Z uvedených dôvodov dovolací súd odmietol dovolanie obvineného, pretože zistil, že je zjavné, že chybami dovolateľom vytýkanými rozhodnutiu odvolacieho súdu v posudzovanej trestnej veci nie sú naplnené ani ním uplatnené dovolacie dôvody upravené v § 371 ods. 1 písm. c), písm. e), písm. f) a písm. k) Trestného poriadku, ani iné dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 1 Trestného poriadku, ktoré by prichádzali do úvahy pri správnej subsumpcii dovolacích námietok (vykonanej dovolacím súdom) pod správny dovolací dôvod.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.